ביצד מברכין וכו' חוץ מן היין. שמתוך משיכותו קבעו לו ברכה לעצמו וכן הפת: **בורא מיני דשאים.** לפי שיש בכלל פרי האדמה דשאים וחציר כגון קטניות ורבי יהודה בעי היכר ברכה לכל מין ומין: **גמ' קדש הלולים.** בנטע רבעי כתיב ומשמע שני הלוליס טעון בחכילתו כשתאכלנו בשנה הרביעית שהוא מותר באכילה: **האי מיבעי ליה.** הלוליס לשון חלוליס חד מיניייהו אתא לאורויי אחליה והדר אכליה הוציאהו לחולין ע"י פדיון אם בתא לאוכלו חוץ לירושלים וחד לגמרך שלא נאמרה תורת רבעי אלא בברכה שנא' קדש הלוליס דבר שמהללין בו טעון חלול וזהו יין: **שאין אומרים.** הלויס שיר של קרבן במקדש אלא על היין כשמנסכין נסכי מזבח: **הניחא למ"ד זו.** כולה סיומא דפרכא הוא וה"ק הניחא הא דילפת ברכה מהכא למאן דתני נטע רבעי דאית ליה כל פירות האילן בתורת רבעי ולא דרים מהכא דבר דטעון הלול טעון חלול אייתר ליה חד הלול לברכה: **מאי איכא למימר.** הא מיבעי ליה למדרש שאין חלול אלא במקום הלול: **חד פני כרם רבעי.** בכל מקום שיש במשנה נטע רבעי תני איהו כרם: **הניחא אי יליף ג"ש.** דרים למלתיה בג"ש וא"ייתר ליה חד הלול לברכה: **אשכחן לאחריו.** דלאשכחן בברכת המזון דכתיב ואכלת ושבעת וברכת (דברים ח): **חייב בעולות.** וכרמך לא תעולל (ויקרא יט). איזהו עוללות כל שאין להן פסיגין לא כתף ולא נטף[ח] אלא שורה יחידית של ענבים: **קמה חוליה.** דאשכחן דאתברכה רחמנא ברכה דכתיב תאכל בה לחם וגו' (דברים ח) וסמיך ליה ואכלת ושבעת וברכת: **לד מזבח.** יין לנסכים וסלת למנחות: **ו' מיינן.** האמורים בתרך חטה ושעורה וגו' (שם ח) ובתרייהו כתיב ואכלת ושבעת וברכת: **שכן טעונים בכורים.** דהכי אמרינן במנחות (פ"ט ד' פד:) נאמר כאן ארץ[ט] כי בתאתי אל הארץ (דברים כו) ונאמר להלן ארץ חטה ושעורה[י] מה להלן שבח הארץ אף כאן שבח הארץ: **אלא סברא הוא.** דלתרווייהו אית להו פירכא למאן דתני כרם ויליף ברכה מז' המיניס איכא פירכא שכן טעונים בכורים ולמאן דתני נטע רבעי איכא למפרך התינח מידי דבר נטיעה דלאו בר נטיעה מנלן אלא סברא הוא דכיון דנהנה צריך להודות למי שברא אם: **מעל.** נהנה מן ההקדש דכתיב לה' הארץ ומלואה כדאמרינן לקמן: [י] **נאחר ברכה.** הרי היא לבני אדם: גחל

ביצד מברכין על הפירות [א]על פירות האילן הוא אומר בורא פרי העץ חוץ מן היין שעל היין הוא אומר בורא פרי הגפן ועל [ב]פירות הארץ הוא אומר בורא פרי האדמה חוץ מן הפת שעל [ג]הפת הוא אומר המוציא לחם מן הארץ [ד]ועל הירקות הוא אומר בורא פרי האדמה רבי יהודה אומר בורא מיני דשאים: **גמ' מנא ה"מ** [ה]דתנו רבנן [1]קדש הלולים לה' מלמד שטעונים ברכה לפניהם ולאחריהם מכאן אמר ר"ע אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך והאי קדש הלולים להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה חד דאמר רחמנא [ו]אחליה והדר אכליה ואידך דבר הטעון שירה טעון חלול ושאינו טעון שירה אין טעון חלול וכדר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן [ז]דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן מנין [ח]שאין אומרים שירה אלא על היין שנאמר [2]ותאמר להם הגפן החדלתי את תירושי המשמח אלהים ואנשים אם אנשים משמח אלהים במה משמח מכאן שאין אומרים שירה אלא על היין הניחא למאן דתני [ו]נטע רבעי אלא למאן דתני כרם רבעי מאי איכא למימר דאתמר ר' חייא ור' שמעון ברבי [ז]חד תני כרם רבעי וחד תני נטע רבעי ולמאן דתני כרם רבעי הניחא אי יליף ג"ש דתניא ר' אומר נאמר כאן [3]להוסיף לכם תבואתו ונאמר להלן [4]ותבואת הכרם מה להלן כרם אף כאן כרם אייתר ליה חד הלול לברכה ואי לא יליף גזרה שוה ברכה מנא ליה ואי נמי יליף גזרה שוה אשכחן לאחריו לפניו מנין הא לא קשיא [ח]דאתיא בקל וחומר [ט]כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן אשכחן כרם שאר מינין מנין דיליף מכרם מה כרם דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה איכא למפרך מה לכרם שכן חייב בעוללות קמה תוכיח מה לקמה שכן חייבת בחלה כרם יוכיח [י]וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה מה להצד השוה שבהן שכן יש בו צד מזבח ואתי נמי זית דאית ביה צד מזבח וזית מצד מזבח אתי והא בהדיא כתיב ביה כרם דכתיב [5]ויבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית אמר [ט]רב פפא [ט]כרם זית אקרי כרם סתמא לא אקרי מ"מ קשיא מה להצד השוה שבהן שכן יש בהן צד מזבח אלא דיליף לה משבעת המינין מה שבעת המינין דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה מה לשבעת המינין [ח]שכן חייבין בבכורים ועוד התינח לאחריו לפניו מנין הא לא קשיא דאתי בקל וחומר כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לכ"ש ולמאן דתני נטע רבעי הא תינח כל דבר נטיעה דלאו בר נטיעה כגון ביצים ודגים מנא ליה אלא סברא הוא אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה: ת"ר [ט]אסור לו לאדם שיהנה מן העוה"ז בלא ברכה [ט]וכל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה מעל מאי תקנתיה ילך אצל חכם ילך אצל חכם מאי עביד ליה הא עביד ליה איסורא אלא אמר רבא ילך אצל חכם מעיקרא וילמדנו ברכות כדי שלא יבא לידי מעילה אמר רב יהודה אמר שמואל כל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאילו נהנה מקדשי שמים שנא' [6]לה' הארץ ומלואה ר' לוי רמי כתיב לה' הארץ ומלואה וכתיב [7]השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם לא קשיא כאן קודם ברכה כאן

ביצד מברכין. לא שייך להקשות תגא היכא קאי דקתני כיצד כדפריך בריש מכילתין (ד' ב.) משום דהכא סברא הוא לגבך כדמסיק בגמרא דאסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה אי נמי י"ל דקאי אמתני' דמי שמתו (ד' כ:) דקתני בעל קרי מברך לאחריו ואינו מברך לפניו והכי נמי שייך לגבך על כל דבר והדר ע"כ קאמר הכא כיצד מברכין:

אחליה והדר אכליה. תימה למה לי קרא הא בפ"ב דקדושין (ד' נד:) גמרינן קדש קדש ממעשר שני א"כ נילף ממעשר שני וי"ל אי לאו קרא דהלוליס הוה אמינא דאדרבה נילף לחומרא קדש קדש משביעית ואין לו פדיון[א]. עוד פי' רבינו חייס כהן אי מהתם הוה אמינא כי מעשר שני ממש ודוקא בזמן שמעשר שני נוהג כמו בשנה ראשונה ושניה ורביעית וחמישית לשמטה נוהג חלול אבל שלישית ושביעית שמעשר עני דוקא אימא לא קמ"ל חלוליס[ב]: **שאין אומרים שירה אלא על היין.**

פירוש אין אומרים שירה על שום אכילת מזבח כגון זריקת דמים[ב] ונסוך המים כי אם על היין אבל ודאי מלינו שירה בלא יין כגון הלל שבשחיטת פסחים[ג] (תמיד נשתנו ד' סד.) [ע"ש בתוספות]:

ולמאן דתני כרם רבעי וכו'. ועתה קיימא לן דרבעי נוהג אף בח"ל מיהו בכרם נוהג ולא בשאר אילנות דכל המיקל בתרת הלכה כמותו בח"ל [מ] וכרם רבעי בזמן הזה[ד] מחללין על [ה]שוה פרוטו' ושותקו ומטילו לנהר וכן מפורש בשאלתות דרב אחאי [פרשת קדושים סימן ק]:

ואתי נמי זית במה הצד. וא"ת איכא למפרך מה להלל השוה שכן חייבים בלקט דפרט בכרם היינו לקט משא"כ בזית דאין בו לקט וי"ל דניחא ליה למפרך פירכא אפי' יהא הלל השוה חשוב למיתי זית מיניה מ"מ קאמר דשאר מינים לא ידע מיניה: **תינח לאחריו.** דעיקר ברכה לאחריו כדכתיב ואכלת ושבעת וברכת: **לפניו לכ"ש.** לאו ק"ו הוא דאם כן תהא ברכה דלפניו מדאורייתא ולעיל פרק מי שמתו (דף כא.) משמע גבי בעל קרי דלאו דאורייתא הוא ואפי' רבי יהודה לא פליג אלא משום דעשאן כהלכות דרך ארץ (שם ד' כב.)[ו]:

דבר שאין גדולו מן הקרקע. כגון בשר וחלב. וא"ת מאי איריא בשר אפילו ירקות נמי לא אתיא[ה] ליה וי"ל דאיכא למימר קמה תוכיח ולפי' רש"י ניחא דגרים דלאו בר נטיעה מנין ואיכא למימר דאתא משאר אילנות דאיכא למפרך מה להנך שכן חייבים בפיאה: **אלא** סברא הוא אסור לאדם שיהנה בו'. וקרא דנסיב לעיל אסמכתא בעלמא והגמרא היה סבור מתחלה דלמוד גמור הוא: כאן

א א מיי' פ"ח מה"ג ברכות [הלכה ו ב] סמג עשין כז טוש"ע או"ח סימן רב ס"ד:
ב ב מיי' וסמג שם טור ושו"ע א"ח סימן רג סעיף ג:
ג ג מיי' פ"ג שם הל' ב סמג שם טוש"ע א"ח סי' קסז סעיף ב:
ד ד מיי' פ"ח שם [הל' ו] סמג שם טוש"ע א"ח סימן רס סעיף ו:
[ה] מיי' פ"ג מה"ג כלי המקדש הלכה ב:
[ו] מיי' פ"ע מהלכות מעשר שני [הל' ו] טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף ז ופסג"ס שם:
ה ז ח מיי' פ"ז מה"ג ברכות הל' ג סמג שם טור א"ח סימן רי סעיף ו:
ט [מיי' פ"ב מה"ג כסויים הלכה ב]:

מוסף רש"י

המוציא לחם מן הארץ. עשר תיבות הללו כנגד עשר מצוות התלויות בחבוקה, לא תחרוש, זריעת כלאים, לקט, שכחה, ופאה, חלה, תרומה, מעשר ראשון, ושני, ועני, וכנגד עשר תיבות שבתקנת זה (תהלים קד יד) מגמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ (סידור רש"י סי' תכ, הפרדס עמ' קצ) ולכן צריך לברוא בעשר אצבעות כנגד עשר אלו (הפרדס שם). **כשהוא שבע מברך.** מצוה לברך ולהודות על שבעו, כשהוא רעב. והוא בא לספיק רעבו על ידי בריאתו של הקב"ה, לא כל שכן. זה צריך לברך להקב"ה יותר (לקמן מח:). **וזית מצד מזבח אתי.** בתמיה, וכי מדרשה בעי למילפיה, הא בכלל כרם הוא (ב"מ פז:).

רבינו חננאל

ואי נמי יליף גזרה שוה אשכחן לאחריו לפניו מנין. [פירוש] ואפילו אי יליף גזירה שוה ואייתר ליה חד הילול לברכה, כמה דאייתר חד הילול למאן דתני נטע רבעי, הא תינח לאחריו, ברכה לפניו מנא להו לתרוייהו. ודחינן הא לא קשיא, כיון דילפת ברכה לאחריהם מן התורה, ברכה לפניהם [מ]קל וחומר מיתו לה, כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן ועמדה ההלכה. ודיקינן **הא ניחא למאן דתני נטע רבעי**, ומרבי לכל אילן ברביעי, אייתר ליה חד הילול לברכה לאחריהם, ולפניהם מקל וחומר, אלא למאן דתני כרם רבעי, אייתר ליה חד הלול לברכה בכרם לפניה, ולאחריה מקל וחומר, שאר מינים שטעונים ברכה לפניהם ולאחריהם מנא ליה. **ולמאן** דתני נטע רבעי הא תינח מידי דבר נטיעה, מידי דלאו נטיעה כגון ירקות מנא לן. ושנינן לא קשיא כל גידולי קרקע קא מרבי. הא תינח גידולי קרקע אבל בשר חגבים וביצים וכיוצא בהן מנא לן. ולא מצאו שניהם ר' חייא ור' שמעון ברבי תשובה. **ואסיקנא** למאן דתני כרם רבעי, שבעת המינין טעונין ברכה לפניהם ולאחריהם, לאחריהם מן התורה ולפניהם מקל וחומר. ולמאן דתני נטע רבעי, כל גדולי קרקע טעונין ברכה מן התורה ושאר דברים סברא הוא שאסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך.

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף. אבל כיון ששמענו מהאי קרא שמחללין אותו כמעשר אית לן למלף שפיר קדש קדש ממעשר. ב. בתוס' רי"ש הוסיף, הקטרה. ג. בתוס' רי"ש הוסיף, וגם בלילי פסחים ובמלחמה כדאשכחן ביהושפט בדברי הימים. ד. בתוס' רי"ש כתב. דקיי"ל כמאן דתני כרם רבעי אבל נטע רבעי לא הוי וקיימא לן כל המיקל וכו' א"כ אין נטע רבעי נוהג עכשיו אבל כרם רבעי נוהג. ה. בתוס' רי"ש כתב. דאיכא למיפרך מה להני שכן מין אילן ויש בהם דין ערלה ונטע רבעי משא"כ בירקות (ועיין שם במגיה שהאריך הרבה בבאור הגירסה שבדברי התוס' "מה להנך שכן חייבים בפאה והביא מספר מעשי חייא שגורס "חייבים בערלה").

תורה אור השלם

1. וּבַשָּׁנָה הָרְבִיעִת יִהְיֶה כָּל פִּרְיוֹ קֹדֶשׁ הִלּוּלִים לַיְיָ׃
ויקרא יט כד
2. וַתֹּאמֶר לָהֶם הַגֶּפֶן הֲחָדַלְתִּי אֶת תִּירוֹשִׁי הַמְשַׂמֵּחַ אֱלֹהִים וַאֲנָשִׁים וְהָלַכְתִּי לָנוּעַ עַל הָעֲצִים׃
שופטים ט יג
3. וּבַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁת תֹּאכְלוּ אֶת פִּרְיוֹ לְהוֹסִיף לָכֶם תְּבוּאָתוֹ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃
ויקרא יט כה
4. לֹא תִזְרַע כַּרְמְךָ כִּלְאָיִם פֶּן תִּקְדַּשׁ הַמְּלֵאָה הַזֶּרַע אֲשֶׁר תִּזְרָע וּתְבוּאַת הַכָּרֶם׃
דברים כב ט
5. וַיִּבְעַר אֵשׁ בַּלַּפִּידִים וְיִשְׁלַח בְּקָמוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְעַר מִגְּדִישׁ וְעַד קָמָה וְעַד כֶּרֶם זָיִת׃
שופטים טו ה
6. לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃
תהלים כד א
7. הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם׃
תהלים קטו טז

גליון הש"ס

גמ' אחליה והדר אכליה. בירושלמי פ"ז דפאה אמר אחר דרשה דהכא לא מממנעי רבנן בין ר' לח'. וכן הוא בירושלמי פ"ב דשבת על דרשה דאלה הדברים אלו נ"ש חד תני כרם רבעי. עי' קוטס מג ע"ב רש"י ד"ה קלא ופע"ג: שם כרם זית איקרי. וכעין זה מולין קלט ע"ב וש"נ: **תוס'** ד"ה ולמאן כו' שוה פרוטה. וכן הוא בהגהות יומה וכע"ע ותמוה לי כיון דילפינן חלול חלול ממעשר ליבעי חלול על דבר שעליו לוהה ול"ע:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף. אבל כיון ששמענו מהאי קרא שמחללין אותו כמעשר אית לן למלף שפיר קדש קדש ממעשר. ב. בתוס' רי"ש הוסיף, הקטרה. ג. בתוס' רי"ש הוסיף, וגם בלילי פסחים ובמלחמה כדאשכחן ביהושפט בדברי הימים. ד. בתוס' רי"ש כתב. דקיי"ל כמאן דתני כרם רבעי אבל נטע רבעי לא הוי וקיימא לן כל המיקל וכו' א"כ אין נטע רבעי נוהג עכשיו אבל כרם רבעי נוהג. ה. בתוס' רי"ש כתב. דאיכא למיפרך מה להני שכן מין אילן ויש בהם דין ערלה ונטע רבעי משא"כ בירקות (ועיין שם במגיה שהאריך הרבה בבאור הגירסה שבדברי התוס' "מה להנך שכן חייבים בפאה והביא מספר מעשי חייא שגורס "חייבים בערלה").

כאן לאחר ברכה. וכן בפ' כל כתבי (שבת ד' קיט.) אמרי' כשהיו מניחים השולחן היו אומרים לה' הארץ ומלואה וכשהיו מסלקין השולחן היו אומרים השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם: **כאן** בזמן שישראל עושין רצונו של מקום שנאמר ואספת דגנך. ות"ת והא לקמן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מוקמי' ליה. וי"ל דמיירי ודאי שעושין רצונו אבל אין עושין רצונו כ"כ דאינם גדיקים גמורים [9] ועוד י"ל דפליג ליה אהא דלקמן שבא לפרש מה בין עושים ואין עושין [8] והכא בעושים ואין עושים כי הדדי (ח) ניהו: **דרך** טרקסמון. פירש"י היינו לאורייתא אבל מדרבנן גם אבר קובעת כדאמרינא בפ' יוצא דופן (נדה ד' מז:) איזהו אבר שחייב במעשר וכו' וכן מוכח בפ' המביא (בילה ד' לה.):

טובא גריר. מכאן משמע שאסור לשתות יין בערב פסח מן המנחה ולמעלה ואם רוצה לשתות לריך לשתות הרבה דטובא מגריר גריר: לח

גוזל להקב"ה. את ברכתו: **וכנסת ישראל.** שבשתיטתו הפירות לוקין: **אין פשע.** ולפי שהוא מיקל רואים האחרים ולמדין ממנו לעשות כן ליהנות מן העולם בלא ברכה ולכך נקרא זה המיקל חבר לאיש משחית: **לירגעם בן נבט.** שחטא והחטיא את ישראל כך הוא חוטא ומחטיא: **בזמן שעושין רצונו.** הלגן שלהם וכשאין עושים רצונו נוטלו ומולאה להם שהוא שלו: **דברים לרחבן.** שלא יעסוק בדרך ארץ: **הנהג בבסם.** עם דברי תורה: **מנהג דרך ארץ.** שאם תבא לידי לורך הברייות סופך ליבטל מדברי תורה: **אפשר.** בתמיה אפשר כדברייך: **ביומי ניסן.** ימי הקליר: **ביומי תשרי.** דריכת הגתות והבדיים: **דרך טרקסמון.** דרך שערי האחר והבית: [6] **פני הבית.** פתח כניסה ויליאה: **אין הטבל מתחייב במעשר.** מן התורה. אבל אכילת קבע אסור לאכול מדרבנן: **זיש אקרי.** והוה ליה בורא פרי הפרי שהפרי קרוי זית ואין זו בריאת שמים כי בידי אדם היא בריאה זו אבל גבי גפן הגפן היא העץ והענבים הם פרי הגפן: **תמרא זיין.** להכי תשיב לקבוע לו ברכה לעצמו: **ואמר רב הונא.** הא דקתני מותר במים ובמלח ואסור בשאר אוכלין ומשקין לאו באומר קונם מזון עלי דאין מזון אלא מה' מיני דגן חטין ושעורין וכוסמין ושבולת שועל ושיפון אלא באומר כל הזן עלי קונם וכל מילי נהי דלא אקרו מזון מיהו מיזן זייני בר ממים ומלח אלמא משחא זיין: **סעיד.** תשיב טפי ממזון: **והכליב ויין ישמח לבב אנוש.** דקרא ולחם לבב אנוש יסעד משמע אבל יין אינו אלא משמח. ומשני לאו דקאמרת אלא לחם יסעד ולא ישמח אבל יין סועד ומשמח: **אי הכי.** דזיין וסעיד מזון הוא ובריך עליה שלא ברכות לאחריו ואנן אמרינן לקמן בפרקין (דף לז.) כל שהוא משבעת המינין ולא מין דגן חכמים אומרים ברכה אחת: **אוזוקי מזיק.** לגופיה ואין זו אכילה שטעונה ברכה דגבי ברכה ואכלת כתיב [10]: **דסניף.** דלאו בר אכילה היא: **השופה שמן של תרומה.** בשוגג: **משלם את הקרן.** כשאר מזיק את חבירו בממונו: **ואין משלם חומש.** דגבי חומש אכילה כתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה (ויקרא כב) פרט למזיק [11]: **ע"י הפת.** משוס לפתן: **ע"י אניגרון.** מין מאכל הוא ונותנים לתוכו שמן ושנוי במשנה בכמה מקומות: **דאמר רבה בר שמואל.** לא אתא הכא אלא לפרושי לן מאי ניהו: **מיא דסלקא.** מיס ששלקו בהן תרדין: דכולהו

כאן לאחר ברכה א"ר חנינא בר פפא כל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאילו גוזל להקב"ה וכנסת ישראל שנא' [1] גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית ואין אביו אלא הקב"ה שנא' [2] הלא הוא אביך קנך ואין אמו אלא כנסת ישראל שנא' [3] שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך מאי חבר הוא לאיש משחית א"ר חנינא בר פפא חבר הוא לירבעם בן נבט שהשחית את ישראל לאביהם שבשמים: ר' חנינא בר פפא רמי כתיב [4] ולקחתי דגני בעתו וגו' וכתיב [5] ואספת דגנך וגו' ל"ק כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום ת"ר [6] ואספת דגנך מה ת"ל לפי שנא' [6] לא ימוש ספר התורה הזה מפיך יכול דברים ככתבן ת"ל ואספת דגנך הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי ר' ישמעאל ר"ש בן יוחי אומר אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורה בשעת הרוח תורה מה תהא עליה אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים שנא' [7] ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו' ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י עצמן שנא' ואספת דגנך ולא עוד אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן שנא' [8] ועבדת את אויביך וגו' אמר אביי הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן כר' שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן א"ל רבא לרבנן במטותא מינייכו ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחזו קמאי כי היכי דלא תטרדו במזווייכו כולא שתא: אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן משום רבי יהודה בר' אלעאי בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים עשו תורתן קבע ומלאכתן עראי זו וזו לא נתקיימה בידן דורות האחרונים שעשו מלאכתן קבע ותורתן עראי זו וזו לא נתקיימה בידן ואמר רבה בר בר חנה אר"י משום ר"י בר' אלעאי [6] בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך [6] טרקסמון כדי לחייבן במעשר דורות האחרונים מכניסין פירותיהן דרך גגות דרך חצרות דרך קרפיפות כדי לפטרן [3] מן המעשר [3] דא"ר ינאי אין הטבל מתחייב במעשר עד שיראה פני הבית שנא' [9] בערתי הקדש מן הבית ור' יוחנן אמר אפי' חצר קובעת שנא' [10] ואכלו בשעריך ושבעו: חוץ מן היין וכו': מאי שנא יין אילימא משום דאשתני לעלויא אשתני לברכה והרי שמן דאשתני לעלויא ולא אשתני לברכה [7] דאמר רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר יצחק א"ר יוחנן שמן זית מברכין עליו בפה"ע אמרי התם משום דלא אפשר היכי נבריך נבריך בורא פרי הזית פירא גופיה זית אקרי ונבריך עליה בורא פרי עץ זית אלא אמר מר זוטרא חמרא זיין משחא לא זיין ומשחא לא זיין והתנן [8] הנודר [3] מן המזון מותר במים ובמלח והוינן בה מים ומלח הוא דלא אקרי מזון הא כל מילי אקרי מזון נימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל דאמרי אין מברכין בורא מיני מזונות אלא בה' המינין בלבד וא"ר הונא באומר כל הזן עלי אלמא משחא זיין אלא חמרא סעיד ומשחא לא סעיד וחמרא מי סעיד [9] והא רבא [7] הוה שתי חמרי כל מעלי יומא דפסחא כי היכי דנגרריה ללביה וניכול מצה טפי טובא גריר פורתא סעיד ומי סעיד כלל והכתיב [11] ויין ישמח לבב אנוש ולחם לבב אנוש יסעד וגו' נהמא הוא דסעיד חמרא לא סעיד אלא חמרא ביה תרתי סעיד ומשמח נהמא מסעד סעיד שמוחי לא משמח אי הכי נבריך עליה שלש ברכות לא קבעי אינשי סעודתייהו עלויה א"ל רב נחמן בר יצחק לרבא אי קבע עלויה סעודתיה מאי א"ל לכשיבא אליהו ויאמר אי הויא קביעותא השתא מיהא [9] בטלה דעתו אצל כל אדם: גופא אמר רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר יצחק א"ר יוחנן [7] שמן זית מברכין עליו בורא פרי העץ היכי דמי אילימא [7] דקא שתי ליה (משתה) אוזוקי מזיק ליה [8] דתניא [7] השותה שמן של תרומה משלם את הקרן ואינו משלם את החומש [7] הסך שמן של תרומה משלם את הקרן ומשלם את החומש אלא דקא אכיל ליה על ידי פת אי הכי הויא ליה פת עיקר והוא טפל ותנן [9] זה הכלל [10] כל שהוא עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוטר את הטפלה אלא דקא שתי ליה ע"י אניגרון דאמר רבה בר שמואל [9] אניגרון מיא דסלקא [9] אנסיגרון מיא דכולהו

ו א מיי' פ"ג מהל' תלמוד תורה הלכה ז טוש"ע י"ד סי' רמו סעיף כא [בהגה] ופו"ח סי' קנו:
ז ב מיי' פ"ג מהל' מעשר הלכה ו ופרק ד [הל' ח] סה סמג עשין קלה טוש"ע י"ד סי' שלא סעיף פג:
ח ג טוש"ע י"ד סי' ריז סעיף יט:
ט ד טוש"ע או"ח סימן תעא סעיף ח:
י ה ו מיי' פ"א מהלכות ברכות הלכה ב סמג עשין מז טוש"ע א"ח סי' רב סעיף ל:
יא ז מיי' פ"י מהלכות תרומות הלכה יא:
יב ח מיי' שם הלכה ב:
יג ט מיי' פ"ג מהלכות ברכות הל' ה סמג עשין מז טוש"ע א"ח סי' רב סעיף ד וסימן רל סעי' יב וסי' ריב ס"א:

תורה אור השלם

1. גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ וְאֹמַר אֵין פָּשַׁע חָבֵר הוּא לְאִישׁ מַשְׁחִית: משלי כח כד
2. הֲלֹא הוּא אָבִיךָ קָנֶךָ הוּא עָשְׂךָ וַיְכוֹנְנֶךָ: דברים לב ו
3. שְׁמַע בְּנִי מוּסַר אָבִיךָ וְאַל תִּטֹּשׁ תּוֹרַת אִמֶּךָ: משלי א ח
4. לָכֵן אָשׁוּב וְלָקַחְתִּי דְגָנִי בְּעִתּוֹ וְתִירוֹשִׁי בְּמוֹעֲדוֹ וְהִצַּלְתִּי צַמְרִי וּפִשְׁתִּי לְכַסּוֹת אֶת עֶרְוָתָהּ: הושע ב יא
5. וְנָתַתִּי מְטַר אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: דברים יא יד
6. לֹא יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַכָּתוּב בּוֹ כִּי אָז תַּצְלִיחַ אֶת דַּרְכֶּךָ וְאָז תַּשְׂכִּיל: יהושע א ח
7. וְעָמְדוּ זָרִים וְרָעוּ צֹאנְכֶם וּבְנֵי נֵכָר אִכָּרֵיכֶם וְכֹרְמֵיכֶם: ישעיהו סא ה
8. וְעָבַדְתָּ אֶת אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר יְשַׁלְּחֻנוּ יְיָ בָּךְ בְּרָעָב וּבְצָמָא וּבְעֵירֹם וּבְחֹסֶר כֹּל וְנָתַן עֹל בַּרְזֶל עַל צַוָּארֶךָ עַד הַשְׁמִידוֹ אֹתָךְ: דברים כח מח
9. וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגַם נְתַתִּיו לַלֵּוִי וְלַגֵּר לְיָתוֹם וְלָאַלְמָנָה כְּכֹל מִצְוָתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי לֹא עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכָחְתִּי: דברים כו יג
10. כִּי תְכַלֶּה לַעְשֵׂר אֶת כָּל מַעְשַׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁת שְׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנָתַתָּה לַלֵּוִי לַגֵּר לְיָתוֹם וְלָאַלְמָנָה וְאָכְלוּ בִשְׁעָרֶיךָ וְשָׂבֵעוּ: דברים כו יב
11. וַיַּיִן יְשַׂמַּח לְבַב אֱנוֹשׁ לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן וְלֶחֶם לְבַב אֱנוֹשׁ יִסְעָד: תהלים קד טו

רבינו חננאל

[דורות הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך טרכסמון כדי לחייבן במעשר והיו פירותיהן מתברכין. פירוש, דרך שערי גנות ופרדסים ודרך הרבים, שבכך מתחייבין במעשרות ולא היו מערימין עליהן. ובריש ויקרא רבה הושיט לו אגודה של טרקסימא, דאלמא טרקסימא ירק הוא, וטרכסימון דרך פירות. וזה [ה]מעשר הוא מעשר שני שנאמר בו בערתי הקדש מן הבית, גם מעשר עני כמו כן, אבל מעשר ראשון חייב בגורן. ירושלמי בריש כלאים עושין טרוקסימון]. ור' יוחנן אמר אפילו חצר קובעת שנאמר ואכלו בשעריך ושבעו. זה המעשר הוא מעשר שני ומעשר עני, אבל מעשר ראשון חייב בגורן. [הנודר מן המזון וכו'. עי' פי' ר"ח עירובין ל, א]. [והא רבא הוה שתי חמרא כל מעלי יומא דפסחא כי היכי דנגרדיה ללביה. כדאשכחן בפרק ערבי פסחים בגמרא סמוך למנחה]. [אכסיגרון מיא דכולי שלקי. בלשון ישמעאל אלשליק. כולהו שלקי, פי' של כל העשבים השלוקים]..

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כאן בזמן. ועוד י"ל כו'. עי' תשובת רשד"ם (תמ"ח סי' ל"ט):

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כאן בזמן. ועוד י"ל כו'. עי' תשובת רשד"ם (תמ"ח סי' ל"ט):

מוסף רש"י

דרך טרקסמון. דרך הכבושה מתוך ליכנס לפניס, ודומה לי שהוא לשון יוני כמו (יומא נ:) טרקסין (גיטין פא.) טרק לשון כניסת פניס הוא (יומא נב.) או לשון טרוקי גלי, טרק שער, וסימון בית, כלומר מקמי סימון (רש"י בע"י). **כדי לחייבן במעשר.** דקי"ל אין הטבל מתחייב במעשר עד שיראה פני הבית ודעייל ליה דרך שער, לאפוקי דרך חצרות ודרך גגות דלא, וליף מואכלו בשעריך בב"מ בהשוכר (גיטין שם). **אין הטבל מתחייב במעשר.** אפילו מיזמו בכרי בשדה, עד שיראה פני הבית. שיכנס דרך הפתח שהוא פני הבית ולא דרך גגות וקרפיפות (ב"מ פז:). ואכלו בשעריך. ומתא לנוי וגו' משעה שנכנסו לשעריך (שם). **כל הזן עלי.** מתני' דאסר ליה בכל מילי, ואו דאמר יאסר עלי מזון, דומיא לא מיקרי מזון אלא ה' מיני דהוו מין דגן דזייני וסעדי ליבא, אלא כגון דאמר יאסר עלי כל הזן, דמשמע כל דבר המשביע, דכל מילי זייני חוץ ממים ומלח, אבל מיקעד לא קעדי ולא מיקרו מזון (ערובין ל.). **אניגרון.** מין מאכל שנותנין בו יין וכמה מקומות שניו בתוספתא אניגרון ואכסיגרון שנותנין בו יין ושמן (יומא עו.).

דכולהו שלקי. כל מיני ירק שלוק: החושש בגרונו. ולריך לתת בו שמן הרבה דהוה ליה שמן עיקר ואניגרון טפל: **לא יערענו בשמן.** בשבת דמשהי ליה בתוך גרונו ואינו בולעו וכיון דלא בלע ליה מוכחא מילתא דלרפואה הוא וחכמים גזרו על כל רפואות הנכרות משום שחיקת סמנים שהיא מלאכה: **אחלה.** כלומר לכתחלה לא יתן השמן בפיו לשם ערעור כי אם לשם בליעה ואם בא להשהותו ישהנו: **דאית ליה הנאה מיניה.** לבד הרפואה יש לו הנאת אכילה: **והלכתא וכו' עד פער להו** לא גרסינן ומה"ג הוא: **קמחא דחטי.** אוכל קמח חטים כמות שהיא: **בורא פרי האדמה.** כשאר חטין דתניא לקמן בפרקין כוסס חטין (ד' לו.) שמברך בורא פרי האדמה: **דאשתני.** וגרע הואיל ולא אשתני לעלויא מעלייתא: **במלחיה קאי.** והוה ליה ככוסס חטין: **הלא איפ ליה עלויא אחרינא.** הלכך יצא מכלל פרי ולכלל דרך אכילתו לא בא. אבל השמן מיד בא בשנויו לכלל דרך אכילתו ועיקר הפרי לכך נטעוהו הלכך פרי הוא: **מאי נאו.** מדאמר שערי מכלל דס"ל בחטי בפה"א דחשיב: **ומי גרע ממלח וומים.** והיכי תיסק אדעתין דלא תבעי ברכה: **ומים.** שלמיר"א (ה): **קוקיאני.** תולעים שבמעיים: **דאית ליה הנאה.** באכילה: **קורא.** רך של דקל. כשענפיו גדלים בכל שנה ושנה כדרך כל האילנות הנוסף בשנה זו רך ובשנה שניה מתקשה ונעשה עץ: **לגון סופו להקשות.** שאם אינו תולשו בעתו הוא מתקשה כעץ: **אדעתא דפונגלא.** לאכלו כשהוא רך ושמו פונגלא: **אלף.** מין עץ: **אדעתא דפרחא.** שם פריו: **מיני נלפה.** הוא אלף. לפי שגדלים בו כמה מיני אכילה קרי ליה מיני: **תמרות.** בתוך העלים גדלים כמין תמרות ובולטין בעלה כמו בעלין של ערבה: **אביונות.** הוא הפרי: **קפריסין.** הוא קליפה גדולה שסביבות הפרי כעין קליפה הגדילה סביב אגוזים דקים: **אלף נטעי אינשי אדעתא דשופא.** לאכול את העלים ואת התמרות שאינן ממעטין את האילן בכך: **דקלא לא נטעי אינשי אדעתא.** לאכול את הקורא שהאוכלו ממעט ענפי האילן: **ערלה בחוצה לארץ.** מדברי סופרים היא: **דכל המיקל בארץ.** בערלה הלכה כמותו בחוצה לארץ. דכיון דאינה מן התורה הלך אחר המיקל: **גבי מעשר.** דהא דר"ע לגבי מעשר איתמר דמעשר פירות האילן דבארץ גופה דרבנן שהתורה לא חייבה לעשר אלא דגן תירוש ויצהר: **אלאיס בכרם.** קסבר מין ירק הוא: **מ"מ נ"ש הוה ליה ספק ערלה וכו'.** (ג) האי מ"מ מסקנא דפירכא דרבינא הוא ולמימר שאף הפרי עצמו מותר בחוצה לארץ דהא בארץ ספק הוא ותנן ספק ערלה כו': **ובסוריא.** ארץ לובה שכבש דוד והוסיפה על גבול ארץ ישראל: **ובחוצה לארץ.** הלוקח מן החשוד על הערלה ויודע הוא שיש בפרדסו זקנות ונטיעות: **יורד ולוקח.** הימנו אף על פי שספק הוא אם יביא מן הנטיעות: ובלבד

לא יערענו. פירש"י להשהותו ואת"ת א"כ לבלוג וליתני בדידה מאי איריא ע"י אניגרון אפילו בעיניה שרי לבלעו לאלתר דהא אינו אסור אלא לערער דהיינו להשהותו ע"כ פי' הר"י לא יערענו אפי' בבליעה בלא שהייה שכל שהייה שאינה אלא לרפואה קרי ליה ערעור ואפי' כשבולעו והיינו טעמא דמתסר משום דקא מכוין א"נ יש לייסב דלרפואה קא מכוין א"נ יש לייסב פירוש[א] רש"י לא יערענו להשהותו אבל נותן הוא לתוך אניגרון ואפילו להשהותו אי בולעו (ג) בעיניה בלא שהייה: **כיון דאית ליה הנאה מיניה בעי ברוכי.** וגרלין הדברים (ד) דאם אדם שותה (ה) משקין אם המשקין רעים לשתות דלית ליה הנאה מיניה לא בעי ברוכי ואי אית ליה הנאה מיניה בלא הרפואה בעי ברוכי: **והלכתא.** שכתוב בספרים לא גרסי' דלשון ה"ג הוא עד קמחא וכו': **קמחא** דחטי. גראה דלא מיירי בקמחא ממש דאם כן לא שייכא ביה ברכה דבורא פרי האדמה אלא מיירי בקמחא[ב] שקורין אישקלא"טיר או בקמחא שעושין משבולת שועל שמייבשין בתנור: **לא נטעי אינשי אדעתא דקורא.**

וסבר גמ' כוותיה דשמואל וא"כ אותן לולבי גפנים דלא נטעי אינשי אדעתא דהכי מברכינן עלייהו שהכל נהיה בדברו ואותן שקדי' כשהם רכים אוכלים קליפתם החיצונה ולא נטעי להו אדעתא דהכי למיכל להו כשהן רכים כי אם לאכול הגרעינין שלהן כשיתבשלו מברך עלייהו נמי שהכל: קליפי

דכולהו שלקי א"כ [א]הוה ליה אניגרון עיקר ושמן טפל ותנן זה הכלל כל שהוא עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוטר את הטפלה הכא במאי עסקינן [ב]בחושש בגרונו דתניא [ג]החושש בגרונו לא יערענו בשמן תחלה בשבת אבל נותן שמן הרבה לתוך אניגרון ובולע פשיטא [ד]מהו דתימא כיון דלרפואה קא מכוין לא לבריך עליה כלל קמ"ל [ה]כיון דאית ליה הנאה מיניה בעי ברוכי: קמחא דחיטי רב יהודה אמר בורא פרי האדמה ורב נחמן אמר [ו]שהכל נהיה בדברו א"ל רבא לרב נחמן לא תפלוג עליה דרב יהודה דר' יוחנן ושמואל קיימי כוותיה דאמר [ז]רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר יצחק א"ר יוחנן שמן זית מברכין עליו בורא פרי העץ אלמא אע"ג דאשתני במלתיה קאי ה"נ אע"ג דאשתני במלתיה קאי מי דמי התם לית ליה עלויא אחרינא הכא אית ליה עלויא אחרינא בפת וכי אית ליה עלויא אחרינא לא מברכינן עליה בורא פרי האדמה אלא שהכל והא"ר זירא אמר רב מתנא אמר שמואל [ח]אקרא חייא וקמחא דשערי מברכינן עלייהו שהכל נהיה בדברו מאי לאו דחיטי בורא פרי האדמה לא דחיטי נמי שהכל נהיה בדברו ולשמעינן דחיטי וכ"ש דשערי אי אשמעינן דחיטי הוה אמינא ה"מ דחיטי אבל דשערי לא לבריך עליה כלל קמ"ל ומי גרע ממלח וזמית [ט]דתנן [י]על המלח ועל [יא]הזמית אומר שהכל נהיה בדברו אצטריך סד"א מלח וזמית עביד אינש דשדי לפומיה אבל קמחא דשערי הואיל [יב]וקשה לקוקיאני לא לבריך עליה כלל קמ"ל כיון דאית ליה הנאה מיניה בעי ברוכי: [יג]קורא רב יהודה אמר בורא פרי האדמה ושמואל אמר [יד]שהכל נהיה בדברו רב יהודה אמר בורא פרי האדמה פירא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו הואיל וסופו להקשות אמר ליה שמואל לרב יהודה [טו]שיננא כוותך מסתברא דהא צנון סופו להקשות [טז]ומברכינן עליה בורא פרי האדמה ולא היא צנון נטעי אינשי אדעתא דפונגלא דקלא לא נטעי אינשי אדעתא דקורא וכל היכא דלא נטעי אינשי אדעתא דהכי לא מברכינן עליה והרי צלף דנטעי אינשי אדעתא דפרחא ותנן [יז]על מיני נצפה על העלין ועל התמרות אומר בורא פרי האדמה ועל האביונות ועל הקפריסין אומר בורא פרי העץ אמר רב נחמן בר יצחק צלף נטעי אינשי אדעתא דשותא דקלא לא נטעי אינשי אדעתא דקורא ואע"ג דקלסיה שמואל לרב יהודה הלכתא כותיה דשמואל: אמר רב יהודה אמר רב [יח]צלף של ערלה בחוצה לארץ זורק את האביונות ואוכל את הקפריסין למימרא דאביונות פירי וקפריסין לאו פירי ורמינהו על מיני נצפה על העלים ועל התמרות אומר בורא פרי האדמה ועל האביונות ועל הקפריסין אומר בורא פרי העץ הוא דאמר כר"ע דתנן [יט]רבי אליעזר אומר צלף מתעשר תמרות ואביונות וקפריסין ר"ע אומר [כ]אין מתעשר אלא אביונות בלבד מפני שהוא פרי ונימא הלכה כרבי עקיבא אי אמר הלכה כרבי עקיבא הוה אמינא אפי' בארץ קמ"ל [כא]כל המיקל בארץ הלכה כמותו בחוצה לארץ אבל בארץ לא ונימא הלכה כרבי עקיבא בחוצה לארץ דכל המיקל בארץ הלכה כמותו בח"ל אי אמר הכי הוה אמינא הנ"מ גבי מעשר אילן דבארץ גופא מדרבנן אבל גבי ערלה דבארץ מדאורייתא אימא בח"ל נמי נגזור קמ"ל רבינא אשכחיה למר בר רב אשי דקא זריק אביונות וקאכיל קפריסין א"ל מאי דעתך כר' עקיבא דמיקל ולעביד מר כב"ש דמקילי טפי דתנן [כב]צלף ב"ש אומרים כלאים בכרם וב"ה אומרים [כג]אין כלאים בכרם אלו ואלו מודים שחייב בערלה הא גופא קשיא אמרת צלף ב"ש אומרים כלאים בכרם אלמא מין ירק הוא והדר תני אלו ואלו מודים שחייב בערלה אלמא מין אילן הוא הא לא קשיא ב"ש ספוקי מספקא להו ועבדי הכא לחומרא והכא לחומרא מ"מ לב"ש הוה ליה ספק ערלה ותנן [כד]ספק ערלה בא"י אסור ובסוריא מותר ובח"ל יורד ולוקח

ערלה בחוצה לארץ זורק את האביונות ואוכל הקפרס. שמע מינה דאביונות הן פירא ואסורין בערלה כדכתיב וערלתם ערלתו את פריו, אבל הקפרס אינו פרי לפיכך מותר. ורמינן עלה הא דתני על מיני נצפה [וכו' על] האביונות ועל הקפריסין בורא פרי העץ, אלמא תרוייהו פירא נינהו. ושנינן רב דאמר כר' עקיבה דתנן ר' אליעזר אומר צלף מתעשר תמרים אביונות וקפריסין, ר' עקיבה אומר אינו מתעשר אלא אביונות בלבד מפני שהוא פרי. ומקשינן, ונימא הילכתא כר' עקיבה. [ושנינן, אי אמר הלכה כר' עקיבה] הוה אמינא אפילו בארץ קפריס דערלה שרי, קמ"ל בחוצה לארץ שרי בארץ אסור, ונימא הילכתא כר' עקיבה בחוצה לארץ דשמע מינה כל המיקל בארץ הלכה כמותו בחוצה לארץ, אי אמרת הכי הילכתא כר' עקיבה [בחוצה לארץ] הוה אמינא הני מילי הילכתא כר' עקיבה גבי מעשר, דהא ר' עקיבה לא איירי אלא במעשר, כדתנן ר' עקיבה אומר אינו מתעשר אלא אביונות משום שהוא פרי, דמעשר בזמן הזה מדרבנן הוא בארץ, ולפיכך הילכתא כמותו בחוצה לארץ. אבל ערלה מדאורייתא אסורה בארץ, [אימא] לאו הילכתא כדברי המיקל בחוצה לארץ, לפיכך [צריך] רב לפרש ולומר כי קפרס של ערלה בחוצה לארץ שרי.

א) תוספתא פ"ט דתרומות ה"י"א [ופ"י דשביעית ס"ב] **ב)** [תוספתא שבת פי"ג ה"ח], [לקמן דף לח.], **ג)** [נעיל לה:], **ד)** [נ"ל דתניא], **ה)** לקמן מ: נדרים נה:, **ו)** [פי' בערוך מרק וחטוד בא"ח סי' ר"ד פי' מי מלח ורבינו האי' פירש זומית שהוא הקלף], **ז)** עירובין ד' כח:, **ח)** [שבת [ז.] נה. קנב. עירובין נד. תגיגה טו: ר"ה כ"ד: כתובות יב: יד. נג. קדושין לב. [לג.]: ב"ק יד. טו: לו: גיטין עח: ב"מ קלב: עו"ג מג: סנהדרין פ: כריתות יט: נדה יג. יז. כה:], **ט)** מעשרות פ"ד משנה ו, **י)** שבת דף קלו:, **כ)** [תוספת' שפ"ג דכלאים], **ל)** ערלה פ"ג משנה ט קדושין לח:, **מ)** [משקין לרפואה כל"ל רש"ל],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה זמית שלמייר"ש. נ"ב פי' מי מלח: ערלה וכו' וכולי האי מ"מ: **(ג)** ד"ה מ"מ נ"ש וכו' אלא וכו' אפילו האי מ"מ: **(ד)** תוס' ד"ה לא יערענו וכו' לו בולעו. נ"ב ואפי' ובולע לומר לו בולעו: **(ה)** ד"ה כיון וכו' וגרלין הדברים. נ"ב עיין לקמן דף ל"ח ע"א גבי שמיעתא רכה:

גליון הש"ם

גמ' הואיל וקשה לקוקיאני. כדאיתא שבת דף קט:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב. ורבינו שמואל פירש דבולע הוי כמו או בולע והאי נותן אערעור קאי דנותן ומערער ע"י ערוב אניגרון או בולע השמן ממש. ב. בתוס' רי"ש כתב, דלא מיירי בקמח הנטחן כמו קמח סולת שלנו שאותו קמח אינו ראוי לברך עליו ב"פ האדמה ולא דמי לכוסס את החטה שהוא ראוי לאכול בזה הענין. אלא מיירי בקמח שאינו נטחן כל כך ויש בו עדיין טעם חטה וראוי לאכול בזה הענין, ופעם אחרת פי' לנו רבינו שהוא קמח נטחן לגמרי כעין שלנו, אבל משל קליות הוא שמיבשים אותו בתנור והקמח קלי ויש שנוהגים לעשות כן מקמח של שבולת שועל במקומנו.

לעזי רש"י

שלמויר"א. מי-מלח.

מוסף רש"י

צלף. מין אילן הטוענן ג' מיני פירות, אביונות וקפריסין ולולנין, וכי איתיה לצלף ליתיה להאי (שבת ל: ב"ב כח:) אילן גדול הוא וכעל ענפים הרבה וג' מיני אוכל יש בפירותיו (שבת קנ:). **ובסוריא.** היא אלס לובה שכבש דוד וקנפה עם ארץ ישראל וקסבר כיבוש יחיד לא שמיה כיבוש הלכך ספיקו מותר (קדושין לח:). **ובחוצה לארץ.** לרחיק טפי ולא מיתלף (שם). **יורד.** ישראל ולוקח מן העכו"ם הלוקח מפרדס שיש בו נטיעות ילדות וחקנות וישראל יודע שהוא נכנס שם ולוקח לכתחילה (שם).

יד א ב מיי' פ"ח מהל' ברכות הל' ג סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' רכ סעיף ד:

טו ג מיי' פכ"א מהלכות שבת הל' כד טוש"ע או"ח סי' שכח סעיף לב [רב אלפס שבת סוף פי"ד דף מדן]:

טז ד טוש"ע או"ח סי' רד סעיף ח:

יז ה מיי' פ"ג מהלכות ברכות הלכה ב סמג עשין כו טוש"ע או"ח סי' רח סעיף ה:

יח ו ז ח מיי' פ"ח שם הלכה ג ד [ז] ח סמג שם טוש"ע או"ח סי' רד סעיף ג:

יט ט טוש"ע או"ח סי' רג סעיף ח:

כ י מיי' פ"ח מהלכות ברכות הלכה ו סמג שם טוש"ע או"ח סי' רכ סעיף ו:

כא כ מיי' פ"א מהל' מ"ש ונטע רבעי הלכה ג סמג עשין קלו טוש"ע יו"ד סימן רלד סעיף ג:

כב ל מיי' פ"ג מהל' תרומות הלכה ד:

כג מ מיי' פ"ה מהל' כלאים הל' כ טוש"ע יו"ד סי' רלו סעיף טו:

כד נ מיי' פ"י מהלכות מאכלות אסורות הל' יא [יב] סמג לאוין קמד טוש"ע יו"ד סימן רלד סעיף ט י:

רבינו ניסים

אי אמר הכי הוה אמינא הני מילי מעשר (ירק) [אילן] דבארץ גופיה מדרבנן. שנינו במסכת ראש השנה בפ' א' באחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשמטים וליובלו' לנטיעה ולירקות ובבריאתא (שם דף יב) לירקות ולמעשרות ואמרינן לירקות מאי ניהו מעשר ירק היינו מעשרות תנא דרבנן וקתני דאורייתא וליתני דאורייתא ברישא איידי דחביבה ליה אקדמה ותנא דידן תנא דרבנן וכל שכן דאורייתא במסכת יומא בפרק יום הכפורים (דף פ ע"ב) איתא נמי גוזזין כרישין ואוכל ואינו צריך לעשר והני מילי ירק דרבנן ובתחילי' מסכת מעשרות דבני מערבא אמרי ירקות מנין איסי בן עקביא אומר המעשרות לירק מדבריהן לפי שהכתוב לא זכר אלא זרע הארץ ופרי העץ כדכתיב וכל מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ אבל ירק מדרבנן הוא כדפרש':

רבינו חננאל

קמחא דחיטי רב יהודה אמר בורא פרי האדמה ורב נחמן אמר שהכל נהיה בדברו. והלכה כרב נחמן. **על המלח ועל הזמית אומר שהכל נהיה בדברו.** פי' זמית מרק. שכן בלשון יון קורין למרק זומין. **קורא רב יהודה אמר בורא פרי האדמה וכו' שמואל אמר שהכל נהיה בדברו וכו'. ואע"ג דקלסוה שמואל לרב יהודה הלכתא כותיה דשמואל.** סוגיא דשמעתא דכל מידי דלא נטעי אינשי ולא זרעי אדעתא למיכלינהו בריכ(צ)ייהו, לא מברכי עלייהו אלא שהכל נהיה וכו', כגון לולבי גפנים ועלי גפנים וכיוצא בהם. אבל צנון דנטעי אינשי אדעתא לאוכלו כשהוא רך וכיוצא בו, מברכין על העלין ועל עצים רכים בורא פרי האדמה. **אמר רב יהודה אמר רב צלף של**